

TOEGANKELIJK? JA MAAR.

Het dagprogramma voor het huwelijksjubileum van onze goede vrienden was best wel boeiend: een geleid bezoek aan de Gentse Sint-Baafskathedraal in de ochtend, de feestmaaltijd in de namiddag en een concertje op klavecimbel als afsluiter.

Jammer genoeg was ik aan een rolstoel gekluisterd omwille van een voetbreuk. Na veel twijfel en op aandringen van onze vrienden beslisten we om toch maar te gaan en er het beste van te maken. Het hotel in hartje Gent waar de viering zou doorgaan, was rolstoel toegankelijk, dat hadden we vooraf gecheckt op de website.

We genoten volop van het bezoek aan Sint-Baafs. De virtuele rondleiding, het opgefriste Lam Gods, overweldigend in zijn kleurenpracht, de bevroren gids die ons een inkijk gaf in de rijke geschiedenis van de kathedraal en in de overvloed aan aanwezige symboliek, het was een lust voor de zintuigen. Mijn rolstoel zorgde geenszins voor problemen. De nodige faciliteiten, lift en hellende vlakken, waren aanwezig.

De receptie en het feest gingen door in de prachtige Romaanse kelder van het hotel. Het hele gezelschap begaf zich via de trap naar beneden terwijl mijn man en ik de lift zochten die we niet vonden. Bij navraag aan het onthaal waren we direct een illusie armer. Geen lift naar de Romaanse kelder, de enige toegang was via de trappen.

Daar stonden we, niet wetend hoe of wat, voor schut gezet. Ik had even moeite om mijn tranen te bedwingen en wilde naar huis.

Een in der haast opgetrommelde werknemer leidde ons minuten later door een wirwar van opslagruimtes naar een dienstlift, maar die ging niet helemaal tot beneden. Er moesten nog een tiental trappen worden overbrugd. Die klus werd geklaard door drie mannelijke hotelbedienden die er duidelijk niet erg gerust in waren. Eerlijk gezegd, ik ook niet.

Na de hachelijke onderneming konden we terug aansluiten bij het gezelschap. Oef. Het aperitief was al gereserveerd en iedereen bevond zich in het zaalgedeelte met hoge ronde bartafeltjes en dito stoelen. Een uitzicht op benen, daar had ik geen zin in. Dan liever apart, aan de gedekte eettafels op normale hoogte.

De maaltijd verliep vlot, in gesprek met onze fijne tafelgenoten vond ik mijn goed humeur snel terug. Maar de volgende beproeving liet niet lang op zich wachten. Iedereen werd gevraagd om terug naar boven te gaan voor het nagerecht. Ik ben alleen achtergebleven in de kelder. Een vriendelijke bediende heeft me het dessert en een tasje koffie gebracht.

Een feest bijwonen met een fysieke beperking, het is me wat. Ronduit schokkend hoe achteloos een gerenommeerd Gents hotel omspringt met het concept 'toegankelijkheid'.

Maar het gaat niet om mij. Het gaat erom dat mijn verhaal het verhaal kan zijn van iedereen die met één of andere beperking moeten leven. Het zijn niet enkel de flagrante fysieke en logistieke tekortkomingen die ontmoedigen maar evenzeer gaat het om de opeenstapeling van kleine incidentjes die sociaal contact hypothekeren. Zoiets legt een schaduw op de ziel. Als je niet wil thuisblijven kweek je best een olifantenvel.

Ondertussen stap ik terug gezwind, zij het nog voorzichtig, rond. Ik behoor weer tot de rechtopstaande wereld en mag er weer helemaal bij horen. Maar ik kijk wel met andere ogen naar mensen met een definitieve beperking. Misschien een rare uitdrukking in deze context maar zij moeten ijzersterk in hun schoenen staan om de confrontatie met de buitenwereld aan te gaan. Alle respect.

Mieke